

новия ханджия! — се замисляше Петко Мъглата. Ала нито му се пари за това харчеха, нито му даваше сърце да остави жена си на чужди мъже да шъта.

— Пуца я, защото е грозна и стара, — си обясняваше Мъглата. . . Пъкъ да е като мойта и млада и хубавка — не би я оставилъ и прага да прескочи. Да я оставя всѣки подиръ нея да се заглежда и мустакъ тайно да сучи — не бива! — въздъхна той.

И спомнилъ си за хубавата си жена — почваше да се ядосва: защо ми трѣбваше млада и хубава жена повторъ да вземамъ . . . Видяхъ си късмета съ първата. Разбрахъ цената на хубава жена. Даде ми Господъ и дечица отъ нея — защо ми трѣбваше бела?